

Ügyvédség.

A kamara és az ügyvédi sérelmek. Egy konkrét ügyből kifolyóan a kamara fölterjesztést intézett az igazságügyminisztériumhoz, amelyre a napilapok közlése szerint az igazságügyminisztériumból az a feltűnő válasz érkezett, hogy a kamara nem hivatott tagjainak magántermészetű sérelmeinek felpanaszolására. Meg kell állanunk ennél a lélektükröztető mondatnál. Talán volt idő, amikor a kamara hatáskörén kívülállónak tekintették, hogy tagjainak szószólója legyen. Ma, amikor minden társadalmi réteg, foglalkozási ág és hivatás intézményeket teremt azzal a célkitűzéssel, hogy a közös érdekeket hathatósan szolgálja, felesleges vitázni az érdekképviselési eszme jogosultsága és társadalmi szükségszerűsége felől. A fejlődés természetszerű útja volt, hogy a kamara is, amely 50 esztendő törvényének első idejében talán nem fejtett ki a mai értelemben vett érdekképviselési munkát, lassankint érdekképviselési szellemmel telítődött. Bizvást elmondhatjuk, hogy a lélekharangot kondítja meg a kamara felett az a felfogás, amely az ügyvédség érdekképviselését kívánná a kamara munkájából eltávolítani. A kamara igenis hivatalos nagykövete az ügyvédségnek és feladata az ügyvédség védelme a hatóságok előtt és ha szükséges: a hatóságokkal szemben. Az igazságügyminisztérium maga elfogadja a kamara véleményező jogát az ügyvédséget illető kérdésekben és a kamarát tekinti az ügyvédség fórumának, nemcsak igazságszolgáltatási, de ügyvédi kari és az ügyvédség anyagi kérdéseiben is. Nyilván nem értelmezhető az igazságügyminisztériumnak ez a kijelentése azzal a rigorozitással, mint amit a megfogalmazás sejtet. A minisztérium, úgy látszik, nem is a kamarának az ügyvédi érdekek képviselésére való jogát akarja megtagadni, mint inkább azt, hogy a kamara egyes ügyvédek magántermészetű ügyeit karolja fel. Ha erre a valódi intentiójára korlátozjuk is az igazságügyminisztériumi kijelentést, még mindig helytelen és káros felfogásnak kell ezt tekinteni. Nem beszélünk arról, hogy ezek az ugynevezett magántermészetű sérelmek bizonyos tipikus formákat mutatnak és ismétlődnek. A kamara kötelessége, hogy az egyes tagot ért sérelem ellen is felszólaljon, mert nem az egyes ügyvédet, hanem az ügyvédi hivatást kívánja mindenkor védeni és az esetek ismétlődése mutatja, hogy személyileg is többeket ölel fel a kamara által nyújtott védelem. De még ha adott esetben egyetlen személyre szorítódnék is egy vissza nem térő sérelem, a kamarának ez esetre is kötelessége szót emelni, ahogyan a nagykövet is nemcsak az állam (az összeség) méltóságát reprezentálja és védi, de védelmet nyújt állama minden polgárának „magán-

természetü" ügyeiben is, ha ezt a magántermészetü ügyet a köz védelmére érdemesnek találja. A kamara állásfoglalását tehát, a kamarai hatáskör elvi szükítésének oldaláról nézve, egyáltalán nem lehet elbírálni.

Ami pedig az egyes ügyeket és azoknak jogosságát, a kamara védelmére való érdemességét illeti, a hatóságoknak egyenesen szolgálatot tesz a kamara, amely már bizonyos fokig kritikát gyakorol az ügy mibenállása felől és megtagadja intervencióját, ha ezt közszempontból indokoltnak nem találja. Az ügyek tényállásának teljes tisztázására hiányoznak a kamarának az eszközei és a kamara kezdeményezése éppen azt szolgálja, hogy az erre hivatott hatóságok tisztázzák a teljes tényállást és jussa és kötelessége a kamarának, hogy a maga védelmét megadja az olyan ügyek számára, amikor az ügyvéd a kamara nézete szerint méltánytalanul sérelmet szenved. Szeretnők hinni, hogy az igazságügyminisztérium felfogása fedi ezeket a fejtegetéseket és csupán nem egészen szerencsés fogalmazásról van szó.

A kamara törvényhatósági képviselete. Az új fővárosi törvény értelmében a budapesti ügyvédi kamara 12 tagú jelölése alapján a kormány három kamarai tagot nevez ki a törvényhatóság tagjául. A budapesti ügyvédi kamara közgyűlése a kamarai pártok megegyezése alapján egyhangulag választotta meg a kamara 12 jelöltjét. A kinevezés megtörtént és nem a kamara által megállapított sorrend szerint dőlt el a kinevezés.

Nem kívánjuk érinteni a kinevezett tagok érdemességét, hiszen a kamara egyhangú választással jelentette ki valamennyi jelöltre vonatkozóan, hogy érdemeseknek tartja őket az ügyvédség képviselétére. Mégis szükségesnek tartjuk, hogy reflexiókat fűzzünk ehhez a kinevezéshez. Amikor a törvény az érdektestületeknek képviseleti jogot ad, mindenesetre azt a gondolatot fejezi ki és kívánja megvalósuláshoz juttatni, hogy az egyes érdekeltségek saját választásuk és megítélésük szerint küldjék ki a maguk köréből azokat a férfiakat, akiket képviselötükre legméltóbbnak ítél. Az autonómia szellemét azonban már maga a törvény nem engedte teljesen érvényre jutni, mert csupán a jelölést bizta az érdektestületekre és a végleges kinevezést a kormányhatóságnak tartotta fenn. Bármenyire legyen indokolt is államrezon, vagy a politikai hatalom kezelése szempontjából az autonómia hatalmának szükítése, amely ugyanakkor, amikor ad az egyik kézzel, a másik kézzel jó részében visszaveszi az adományt, a magunk szempontjából az autonómiával szemben élő lappangó bizalmatlanságot kell látnunk az olyan rendelkezésben, amely ad ugyan jogokat, de ezeket meg is nyirbálja. Az autonómiának jogok-